

[Tove Jørgensen]

hjælpeforanstaltninger, vi byder vore børn? Nednormerede daginstitutioner, en hær af ensomme børn, der fra 10 års alderen dag ud og dag ind er overladt til sig selv med en nøgle om halsen, fordi der ikke er tilstrækkelige tilbud hverken af daginstitutioner, klubber eller meningsfulde fritidsmuligheder. Hvad tilbyder vi vores unge eller vores gamle? Socialhjælp, der i uhyggeligt mange situationer gøres betinget af, at man sælger sin identitet, af en absolut underkastelse i et restriktivt system. Samtidig anbringer vi dem i kasser hver for sig: de gamle her, de unge dér osv. Familielivet splintrer vi ved skifteholdsarbejde, overarbejdede forældre og for små boliger. Kriminalforsorgen har spillet fallit. Narko- og alkoholbehandlingen har spillet fallit. Og så tillader man sig at tale om et i øvrigt velfungerende samfund! Hvad er det dog for en gang hykleri?

Det er nødvendigvis inden for denne sammenhæng, Christiania skal ses. Kommunisterne er aldrig faldet for fristelsen til at indtage populære standpunkter i sagen om Christiania. Det synes vi vi skyldte de alvorlige problemer, som ligger bag fænomenet Christiania, og det skyldte vi ikke mindst christianitterne, som i mange tilfælde har ligget under for nogle illusioner om, hvad der er gennemførligt inden for det bestående samfundssystems rammer. Vi har aldrig villet anerkende Christiania som et socialt eksperiment, således som socialdemokratiet har forsøgt det. Vi har heller ikke været enige i, at den ideologi, som håndhæves af de toneangivende kredse i Christiania, på længere sigt vil kunne bære ud over det bestående systems rammer. Men det er ikke ensbetydende med, at vi ikke anerkender menneskers ret til at etablere alternative livsformer, tværtimod. Det er derimod en begrundet formodning om, at der er temmelig bastante grænser for, hvor alternativ man kan være i dette samfund set over et tidsforløb.

Nu har Christiania ganske vist eksisteret i en årrække, men man skal ikke glemme, at al den sympati og solidaritet, der har omgærdet Christiania, i høj grad hænger sammen med den konfrontation med det borgerlige samfunds ejendomsbegreber, som Christiania bestandig har befundet sig i. Samtidig har det været med til at svejse christianitterne sammen i en fælles kamp for overlevelse på egne betingelser. I det øjeblik Christiania

blev fredet, i det øjeblik man virkelig indså fra borgerlig side, at dette var den absolut billigste løsning på en række sociale problemer, som samfundet har måttet give op over for, ville det først se galt ud for Christiania. I det øjeblik samfundet indså, at den billigste løsning på problemer med dem, man med et meget misvisende udtryk kalder sociale tabere – misvisende, fordi det jo er samfundet, der har tabt socialt set – i det øjeblik man indså, at løsningen af anbringe de utilpassede i ghettoer på eksistensminimum, var det rigtige, så det først rigtig galt ud for christianitterne.

Der er jo allerede nogen, der er ved at lugte luntten. Forleden kunne man læse et indlæg i B.T., hvor kredsformanden for fremskridtspartiet i Århus, Bent Naugaard, udtaler: »Barsk hovedregning siger, at et par tusinde menneskeskæbner å f. eks. 30.000 kr. årlig i social bistand er lig med en udgift på 600 mill. kr. årlig, mindst«. Han konkluderer: Christiania lades i fred. Samfundet stiller sig positivt, hvis beboerne ønsker hjælp og støtte. I løbet af kort tid – måske med det samme – vil Christiania kunne klare sig selv, og udgiften for samfundet vil være let at gøre op: 0 kroner. – Jeg kan forstå, at det er hr. Voigt ikke helt enig i.

Hvis dette skete, ville Christiania og dets problemer også meget hurtigt blive glemt af den brede offentlighed, og dermed ville Christiania langsomt, men sikkert, gå i opløsning.

Dette er ikke DKPs politik. Vi lægger ikke skjul på, at vi mener, de sociale problemer, der er i Christiania, er skabt af det kapitalistiske samfunds fallit. Men ikke desto mindre skal de mennesker, der har søgt til Christiania, ikke lades i stikken. Samfundet må erkende det ansvar, de har over for dem, der ikke kan fungere inden for de alt for snævre menneskelige og sociale rammer, vi byder dem.

Vores holdning har vi klart givet udtryk for i vores dagsordensforslag fra 10. april 1975, hvor vi opfordrede regeringen til straks at iværksætte alle nødvendige økonomiske, sociale og pædagogiske foranstaltninger med det formål at afvikle Christiania.

Det principielle i denne holdning fastholder vi. Det hænger ikke mindst sammen med den modsætning, som Christiania befinder sig i, og som dels udtrykkes af dem selv med de ord, jeg nævnte før, nemlig at de er en del